

намѣсто да са качи на ябалката, покачилъ са е на букътъ: не пжрвъ пжтъ той прави подобни погрѣшки; и въ историята си той е приемалъ Сципиона Африкански за Азиатски... Я слѣзъ отъ букътъ, историко, на сѣдни по-добре подъ неговата сѣнка и като Титира, ни разкажи, на кой богъ ти въздигащъ олтари?

Пинарий.

О, срамъ! о, безчестие! Не, Сатрий! Проклѣтъ да бждешъ! Ти ма вкара въ тоя срамъ! Азъ ща да си отмжста! (Слазя).

Фирмий.

Ахъ — удушихъ са! Кремуций, смили са надъ мене, освободи ма, недѣй ма безчести...

Пинарий.

Кремуций! ние сме въ твоите раже, и ти, разбира са, можешъ да ни обезчестишъ, но каква полза ще да имашъ отъ това? Пусни ма — азъ ща да та благодаря.

Кремуций.

Съ какво? Съ историята отъ твоето издѣлие ли?

Пинарий.

Смѣй са надъ моята история, колкото искашъ, но азъ я не промѣнявамъ съ твоята, защото твоята доведе въ градината ти гости като насъ. Ние не сме крадци — ние сме шпиони; ние сме свидѣтели, повикани отъ Сатрия да потвърдиме клѣветата му противъ тебе. Сатрий ни научи да са скриеме между дърветата, а самъ та извика и та вмжкна въ разговоръ за събитията отъ настоящето време за това, за да та накара